

Planina 1. december 2024

ŠmaRji poromali k Svetemu Andreju

Prijetno hladno nedeljsko jutro je bilo kot nalašč za sprehod. Če pa smo ŠmaRji, pa se spodobi, da temu sprehodu rečemo romanje. To romanje je kot že v navadi zadnje v koledarskem letu. Sveti Andrej na Planini nad Horjulom nas vsako let povabi, da se pridružimo maši na tej izjemni razgledni točki sredi hribovja.

Pri Jožetu in Vesni Stanovnik je start, kjer pa ne gre prezreti gostoljubnosti. Jože skuha domač šipkov čaj, lahko mu dodamo tudi kanček spodbude v obliki žganja, Vesna pa speče kako dobroto za poskočnejši korak tja gor v hrib. Kar lepo število se nas je zbralo in stran v Sebastijanovem zvezku se je kar lepo napolnila z našimi imeni. Noč je tam v daljavi že dajala roko jutru, a svetilka je še vedno razsvetljevala našo pot kot zvezda kraljem v Betlehemu. Pri Pijevi kapelici na Žirovskem vrhu je ura odzvonila sedem in sledil je kratek postanek, molitev in seveda fotografija za dokaz, da smo na poti. Kot bi bili sami mladi, tako strumno je tekel naš korak in kot za šalo smo premagovali klanec in ura na zapestju je lepo štela kilometre. Med potjo je bil čas za pogovor, za premišljevanje, za urejanje misli ali bog ve za kaj še. Vsak je s svojo zgodbo poseben in enkraten. Svetilke smo spravili v žep, saj je dan že kazal svoj obraz. Ta je bil nekoliko oblačen, a v daljavi smo kot na kaki sliki lahko videli zlate obrise naših gorskih očakov. Sonce jim je ponudilo svoje žarke, da zasijejo v vsej svoji lepoti in mogočnosti. Na Golem Vrhju smo malce prigriznili in kapljico okrepčila dodali za pogum in zdravilo, če smo premočeni dosegli skoraj polovico poti. Letos je vreme bilo kar primerno, da smo namesto po cesti, nekateri pot nadaljevali kar po gozdni poti tja dol proti Suhemu Dolu. Z listjem posuta pot je bila prav zanimiva in opazovanje okolice je bilo prijetno za oko, uho pa je tudi lahko še slišalo kakega osamljenega ptička, ki je zvest našim krajem in je ne ubere jeseni tja proti jugu. Med potjo smo se razveselili naših romarjev Fanči in Cirila. Kako sta pa onadva vztrajna, občudovanja vreden par. V Suhem Dolu so se nam pridružili še tisti, ki so jo mahali po cesti, pa tudi Srečko in Ciril sta se pripeljala in z nami nadaljevala pot proti Planini. Andrejeva cerkev je bila že čisto blizu, zvonovi so že vabili v njeno naročje in kot bi mignil smo prispeli do njenega vznožja. Tam pa vsako leto prijazna domačina v svoji garaži pripravita pojedino, kjer ne manjka pozdravni »šnopček«, seveda za premočene, utrujene pohodnike. Gospodinja ostaja zvesta peki ocvirkove potice, čaj pa ne sme manjkati, saj je decembrski čas in čaj odganja viruse stran. Ker je bilo časa še dovolj, saj smo pot prehodili zelo hitro, je bilo pogovora in počitka za vse dovolj. Ko je cerkveni zvon ponovno povabil, bila je ura 9.45, smo krenili še v zadnji klanček. Letos se nam je pridružila še najmlajša romarka Zoja. Morda tudi ona nekoč postane naša članica, kaj se ve.

Mašo je daroval župnik iz Šentjošta, ki je v svojem nagovoru poudaril, kako je pomembno biti pripravljen na prihod Odrešenika. Pripravljeni pa bomo, če bodo naša srca pripravljena. Vse kar pa nas druži, je ljubezen do nas samih in do bližnjega. Po maši je sledilo darovanje in v nekoliko vetrovnem in hladnem vremenu so se naše poti razkropile na domove. Letos se nas je romanja res udeležilo veliko, kar je seveda zelo pohvalno. Take poti nas združujejo, bogatijo in povezujejo. Od vsepovsod prihajamo, a cilj nam je enak. Kaj hočemo še lepšega, ni vse v bogastvu, najpomembnejše je tisto bogastvo, ki ga ne moremo videti, lahko ga pa pokažemo.

In mi romarji ga vedno znova dokazujemo. Zguljeni čevlji, preznojena telesa in nasmeh na obrazu so dokaz. Delimo nasmeh, saj se le-ti potem vedno znova množijo. Srečno, dragi soromarji in naj nas skupne poti združujejo tudi v letu 2025. Lepo je z vami, ker je Bog z nami!

Rovte, december 2024

Metka Bogataj

